

HAN OCH HON

POUL-HENRIK TRAMPE

HAN OCH HON

POUL-HENRIK TRAMPE

 SAGA
EGMONT

Poul-Henrik Trampe

Han och hon

Översättning
Ann Gustafsson

SAGA Egmont

Han och hon

är översatt från danska av Ann Gustafsson efter

Han og hun

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1982, 2019 Poul-Henrik Trampe och SAGA Egmont, an
imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726341850

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Han

Kapitel

1

Plötsligt är man nykter igen. Och känner sig skyldig.

Flickan vet jag ingenting om, annat än att hon heter Denise, och det är säkert också lögn, för hon är flamländska och det kan hon inte förneka, även om hon talar både hedervärd franska och nästan utmärkt engelska. Åtminstone bättre än min. Hon har pyttesmå bröst. Duval måste ha missförstått mig. Jag är helt säker på att jag sa Stora Bröst till honom. Hon har en smal guldlänk kring vänster ankel, annars ingenting. Om man inte kan kalla en tatuering för någonting. Hon har en tatuerad ros på axeln, på samma ställe som vi andra har vår smittkoppsvaccinering.

Hon är kanske också vaccinerad där. Kanske är rosen till för att dölja vaccinationsstället.

Men vad vet man om hur belgier blir vaccinerade. Om hon nu är belgiska. Hon kan lika gärna vara holländska, Denise.

Jag kan inte.

Jag vet det säkert, jag kan inte. Jag trodde att jag kunde, men jag kan inte och det är inte bara som jag tror, jag vet det. Oavsett vad hon gör med mig, om hon suger, drar, tänjer, gnuggar, gnider.

Egentligen är det nog min egen insikt som gör att jag inte kan och därför kan jag inte. Om jag inte var så säker på min avsaknad av förmåga, så skulle jag kanske kunna.

Nykter igen. Fan också. Och skyldig, även om det tekniskt sett inte finns något att känna sig skyldig för.

Nu ligger hon där, Denise, och vet inte vad hon ska göra. Om hon ska låta mig samla krafter eller om hon ska gå till angrepp med detsamma. Något ska jag ju ha för pengarna, även om det är Duval som betalar.

Jag undrar om det hade gjort någon skillnad, om hon hade haft de stora bröst, som jag är helt säker på att jag beställde? Antagligen inte. Jag hade säkert blivit nykter med en skräll under alla omständigheter.

Och om jag hade varit så gediget berusad, att jag helt enkelt inte kunde bli nykter på det här viset, så hade jag inte heller kunnat. Då hade jag somnat så snart jag hade lagt mig ner.

Hon ler, Denise. Hon har vacker hud, mycket sparsam makeup, bortsett från ögonen. Snygga tänder, rena, vita, regelbundna, kanske lite små, korta. Snygg, snygg. Hud, händer, fötter, midja, lår, länder, magskinn. Och hon ler så vackert, uttrycket i hennes ögon är det helt rätta, tillmötesgående, varmt, förväntansfullt.

Men jag kan inte. Beklagat, Denise.

Jag är trött också. Nu är jag trött. Jag känner bara för en sak, för att sova. Men jag kan inte sova så länge hon är här, även om Duval säkert har beställt henne för hela natten, Denise.

"Vill du ha en cigarett?" frågar hon.

Hon har uppfattat att det är något på tok. Ja tack, jag vill gärna ha en cigarett och så vill jag sova, även om jag naturligtvis inte kan säga det till dig så direkt. Men du förstår kanske, du söta, läckra, vackra, lilla flam- eller holländska, som kallar dig Denise och som tror att du kan allt, i varje fall beträffande män.

Men du kan inte med mig.

För jag kan inte. Det har inte med dig att göra, var snäll och förstå det. Du är precis som du ska vara. För små bröst kanske, men man kan ju blunda och tänka på några som är

större. Annars är du nästintill perfekt, aptitlig, välluktande, mjuk och diskret solbränd över hela kroppen, till och med i triangelområdet.

Det är inte ditt fel.

Det är jag som inte kan. Därför att jag inte kan låta bli att tänka på att jag inte kan.

Hon tänder cigaretterna. Elegant. En hel liten balett. Tändsticka, snäpp. Förtjusande. Och så en djup inandning.

Varsågod. Som hon kan le, lilla Denise. Varmt, bekymrat, förtroligt, omsorgsfullt. Har du det bra, min vän? Har vi det bra? Så bra som vi kan ha det för 2 000 belgiska franc för en natt.

Den smakar mig inte, cigaretten. Inte den heller. Den bränner i svalget. Har vi inte något att dricka? Jo, whisky. Men när jag nu känner för vatten.

Som tur är, är hon inte av den pratsamma sorten, Denise. Hon är diskret, inte plågsam. Hon tål att hålla tyst utan att bryta samman. Det är få som kan det, inte speciellt luder, men alla över huvud taget. Det ska pratas hela tiden, det spelar ingen roll vad som sägs, tomrummen får hellre fyllas med tomhet än med tystnad.

Jag är så trött.

Undrar om Duval tog sig hem till frun? Han sa ingenting om sina planer, han är en sann diplomat. Kanske hade han inte några planer.

Hon räcker mig askfatet. Förtjusande, hon ligger ytterst, närmast nattduksbordet, närmast golvet, närmast toaletten, närmast våra kläder, närmast strömbrytaren, närmast allt.

Kan jag bara säga till henne att jag inte kan? Be att hon ska gå? Du är friställd, Denise, med full kompensation. Du kan gå hem, om du nu har ett hem, eller du kan gå ut och finna dig en annan potenshämmad kavaljer för resten av natten.

Hon är tillräckligt professionell för att kunna förstå eller åtminstone för att låtsas som om hon förstår, Denise. Ingen mänsklig brist är främmande för henne, ingen svaghet eller böjelse, ingen upptänklig variation. Hon är immuniserad mot fördomar av traditionell karaktär.

Jag kan inte, Denise. Och jag är så trött.

Varför säger jag det inte bara? Varför ber jag henne inte gå, så att jag kan sova. Jag behöver inte redovisa för henne, jag ska aldrig se henne igen, det finns ingenting att leva upp till, hela den affärsmässiga sidan av saken är för längesedan ordnad av Duval. Denise, du är en hyrbil, som jag kan köra så vilt jag har lust med från klockan 02 i natt till klockan 08 i morgon bitti. Eller som jag oanvänd kan ställa bort på en parkeringsplats. Det är jag som bestämmer.

Askfatet igen, tack. Hon är uppmärksam, vaken, professionell. Och hennes leende är så rart och varmt och äkta, så förstående och tillmötesgående, även om hon är hjärtligt likgiltig inför mig och inte har en aning om varken vad jag heter, vad jag gör eller hur jag ser ut. Glömd tio minuter efter det att hon har gått ut genom dörren därborta till höger om spegeln.

Hon sträcker på sig, sådärja. Ler. Men hon har fortfarande en halv cigarett kvar, den håller hon i vänster hand. Jag ligger platt på rygg med lätt skilda ben, pungen hänger trött ner mellan dem, medan lemmen slapp och inkrympt har lagt sig ut mot vänster ljumske.

Hon tar sin whisky, smuttar på den, gör tecken till mig om jag vill ha en klunk, men jag skakar på huvudet och ler tillbaka. Hon ler, vi ler.

Vuxna människor som förstår varandra. Därför att det inte finns något att förstå.

Hon släcker sin cigarett. Jag har nästan inte rökt något av min ännu, håller kvar den mellan höger hands pek- och

långfingrar. Hon lägger sin ena hand på mitt ben och rör den försiktigt från knät och uppåt. Jag kan känna den, mjuk fast hud, naglarna. Men det händer ingenting, och jag vet att ingenting kommer att hända.

Hon tar tag i min patetiska slapphet och masserar mjukt men utan verkan. Det händer ingenting, Denise, och innerst inne vet du det. Men det är en utmaning mot all din professionalism nu, det är en uppgift som ska lösas och du blir plötsligt arbetsmedveten. Vad fan inbillar sig en sådan slö dansk? Om du över huvud taget vet att jag är dansk.

Nej, lilla Denise, vi slösar bort vår tid. Jag är trött, jag vill gärna sova. Och du är ung och glupsk och har ingenting för att ligga här i givakt vid sidan om mig hela natten, till nesa för oss båda.

Jag reser mig upp på armbågen och ler. Hennes hand stannar.

Jag beklagar. Och jag har behov av ett glas vatten.

Kapitel

2

Jag känner mig fullständigt mörbultad, hur nu det kan ha gått till. Sängen kanske, den var för mjuk, jag måste ha spänt ryggmusklerna hela natten. Stel i nacken, öm i axlarna, tung i huvudet. Ett rent elände, som inte ens tjugo minuters varm dusch kan avhjälpa.

Håller jag på att få ont i halsen också? Jag har nog bara rökt för mycket, cigarrer och cigaretter, ner med alltihop i lungorna. Man borde lära sig att sluta, både med att röka och att dricka, så kanske könskraften också skulle vända tillbaka. Man borde så mycket.

Kan det stämma att mina fötter har blivit större under nattens lopp? De känns svullna, strumporna stramar, svårt att komma i skorna.

På andra sidan av fönsterrutan ligger Bryssel, grått, smutsigt, regndisigt. En charmlös stad, om jag ska vara ärlig. Härjad och skamfilad genom sin egen ambition att vara Europas navel. Bulldozers väsnas mittemot, det byggs och byggs, den ena bastanta betong- och glaskonstruktionen efter den andra. Och hela tiden står nya skaror av byråkrater på språng för att flytta in med teleprintrar, telefoner, snabbtelefoner, trådlösa anropare, skrivmaskiner, kaffeautomater, ADB-terminaler, gråa slipsar och strykfria skjortor.

Inget spår efter Denise, inte den svagaste påminnelse. Till och med askfatet har hon tömt, där låg tre fimpar med läppstift på, men var är de nu? De är inte i papperskorgen,

inte heller i avfallsspannen i badrummet. Har hon tagit sina fimpas med sig?

Besynnerligt. Men ingenting att befatta sig med. Det finns naturligtvis en logisk förklaring och den finns där, även om man inte finner den. Denises försvunna fimpas ingår i ett universellt sammanhang, där patiensen alltid går ut, där varje verkan har en orsak.

Jag har inte lust att stanna här, jag har inte heller lust att ge mig iväg hem. Har inte lust att äta frukost, men jag har ändå behov av något. Jag har inte lust att stanna ensam på rummet, men jag har inte heller lust att gå ner i restaurangen.

Jag tycker att jag är röd i ansiktet. Inte mycket, men för mycket. Ser inte frisk ut, är svullen, uppjäst. Borde tvätta håret, men numera faller det av så mycket varje gång jag gör det, en knapp handfull varje gång.

Jag ser verkligen ut som om jag är 48 år, utan förmildrande omständigheter. Jag kan aldrig vänja mig vid det. Ända tills jag blev 40 kunde jag hänga med, även mentalt. Min ålder passade mig, jag passade i min ålder och i mitt fodral; själ och kropp hörde ihop. Men nu, efter det. Jag står mer och mer främmande inför mitt eget utseende, kan ibland stå långa stunder och stirra på mitt ansikte i spegeln utan att på något sätt känna igen mig själv. Och ändå är det objektivt sett en så liten förändring som har skett. Lite tjockare kinder, lite tunnare hår, herregud. Det borde kunna gå jämnt ut.

Jo, jag har ont i halsen. Och i huvudet och i benen, i axlarna och i ryggen. Jag mår riktigt förbannat dåligt. Det är tur att det är lördag i morgon, slappna av, sova länge, gå runt i morgonrock.

Och Marianne kommer inte tillbaka från Helsingfors förrän på söndag eftermiddag. Stackars Marianne. Men hon tycker ju om det.

Det enda jag verkligen har behov av är en öl. Men inte i restaurangen, det skulle inte vara passande, ibland är de egendomligt puritanska härnere. De har ingenting emot att man dricker, man kan dricka så mycket man vill, men man ska dricka i samklang med tiden på dygnet. En bitter på morgonen, en aperitif före lunch, vin till middagen, groggar på kvällen. Öl före eller i stället för frukost, det går däremot inte an.

Jag kan få den serverad på rummet. En iskall öl. De kanske till och med har en dansk. I planet hem är det helt i sin ordning att dricka en öl, men så länge kan jag inte vänta. Det har någonting med kroppens vätskebalans att göra.

Planet hem. Det går inte förrän 11.45, om det över huvud taget går i den här dimman. Och lättar dimman här, så är det säkert dimma i Köpenhamn.

De flesta tror att det är enormt spännande att arbeta internationellt. Att resa, se nya platser, träffa nya människor, tala språk, äta ute. Alla människor, som inte själva har provat på det, tror att det är spännande. Men det är till samma platser man far, det är tröttsamt och trivialt att resa, att lyfta och landa och stiga i och ur bilar. Det är samma människor man möter kring samma förhandlingsbord, det är samma saker det förhandlas om och samma likgiltiga beslut som tas. Det är tröttsamt att tala främmande språk, när man ändå tänker på sitt eget. Det är trivialt att bo på hotell, mördande att äta på restaurang lunch efter lunch, middag efter middag. Internationellt samarbete är innerligt oromantiskt. Och i högsta grad ett slöseri med tiden.

I två dagar har vi förhandlat om — förhandlingsregler! Representanter för de tio EG-ländernas fackföreningsrörelser, landsorganisationerna. Tio allvarliga män, med aktstycken i små dokumentväskor av lättmetall,

omgärdade av tolkar, sekreterare och referenter, placerade omkring ett runt bord med mikrofoner, notisblock och mineralvatten i literflaskor. Vi har förhandlat om hur vi någon gång mot slutet av århundradet skulle kunna enas kring en gemensam uppsättning förhandlingsregler med iakttagande av en enstämmig front mot arbetsgivare, privata såväl som offentliga.

Trams!

Men naturligtvis seriöst och framsynt. Med det fagra målet att en gång kunna förena alla de nationella arbetarrörelsernas strävanden i en gemensam formel. Vi var också alla eniga om att tanken var vacker och avsikten lovvärd.

Så mycket annat var vi inte överens om. Det är långt från Grekland till Danmark, från Västtyskland till Irland. Men alltihop spelar inte så stor roll, för det enda det rör sig om är att vara överens om att träffas och förhandla.

Samma huvuden varje gång. Gemytliga axelklappningar, införstådda flin. Och så en och en halv timmes utredning av på förhand skrivna innehållslösa manuskript framför mikrofon med högt kvalificerad tolkning till tio språk, innan vi har gjort oss förtjänta av en och en halv timmes lunchpaus.

På eftermiddagen är det likadant, nej nästan värre. Högljudda gäspningar, särskilt från de stora ländernas representanter.

Vi är inte ens arbetare någon av oss. Kanske Sitkin från England, kanske har han ett avlägset förflutet i en kolgruva, men det är mycket avlägset. Vi andra är alla akademiker, universitetsutbildade, rättsvetare och ekonomer, anställda av de organiserade arbetarrörelserna för att tillvarata deras intressen.

Ibland är det så att man mår illa. Den ohöljda likgiltigheten som präglar oss. Det oöverkomliga avståndet

till mannen på golvet, folket, den utslitne arbetaren, om han över huvud taget existerar. Ingen av oss har någonsin träffat honom, kanske med undantag av Sitkin, men det är i så fall så många år sedan, att han har glömt det.

Förhandling om förhandlingsregler. Eller rättare: Förberedande förhandlingar om en skiss till ett förslag till dagordning rörande förhandling om gemensamma europeiska förhandlingsregler i samband med ingående av vissa avtal.

Betagande.

Ett lysande bevis på att demokratin fungerar, att allt kan klaras av på fredliga vägar. Att krig inte alls är nödvändigt, därför att det är möjligt att tala ihjäl varandra och varje ärende.

Vi är alla medvetna om de krafter som styr. De obönhörliga marknadsmekanismerna. Men vi låtsas som om allt rör sig kring något annat, som om vi genom ordet och pennan är i stånd till att sätta naturlagarna ur spel och genom förhandling besluta hur världen ska se ut.

Jag mår verkligen dåligt. Jag ringer efter en öl.

Jag begriper mig inte på Duval. Han är en av de mest behagliga och förutseende människor jag har mött. Alltid disponibel. Alltid hjälpsam, erfaren, kompetent. Och aktiv. Sällsynta egenskaper hos ämbetsmän i internationellt samarbete.

Duval är biträdande chef i sekretariatet. Jag tror att han är från Luxemburg, men han kan lika gärna vara fransman eller belgisk vallon. Han talar aldrig om sig själv och det är ju i de flesta människors ögon ett positivt drag, men resultatet är också att man inte vet något om honom. Han är ogenomskinlig.

Han bor i en tjänstelägenhet här i Bryssel tillsammans med sin fru, det är vad jag vet om honom privat.

Han vet betydligt mer om mig, det är jag säker på. Dels därför att jag har anförtrott mig åt honom, dels därför att han är mästare i att skaffa fram upplysningar. Det verkar som om han har tillgång till allt som existerar av databanker, inte bara internationella, utan även nationella. Hur kunde han annars ha en aning om att jag hade varit gift med Ruth till 68? Jag har i varje fall inte berättat det för honom.

Jag vet inte ens vad han heter i förnamn, Duval. François, Michel, Philippe? Jag har ingen aning. Men det är naturligtvis mitt eget fel, en sådan upplysning kan jag skaffa. Eventuellt genom att fråga honom.

Jag kallar honom alltid Duval, ingenting annat. Han kallar mig vid förnamn, Ole. Uttalar det närmast som Ålö. Mycket charmerande.

Duval är en överraskningarnas man. En god sällskapsmänniska, en god värd, en god ciceron. Ombesörjer allt, skaffar allt.

Skaffade Denise. Även om hon hade små bröst, när jag hade bett om stora. Tänk att den felfrie Duval kan låta sådant hända. Kanske är han inte så felfri i alla fall.

Jag kommer inte ens ihåg hur jag lärde känna honom. Det var visst på en tillställning i fjol, i fjol på våren. Plötsligt fanns han där och sedan dess har han funnits där. Han har ett slags oförståelig förkärlek för mig.

Och där står han plötsligt på flygplatsen, som uppvuxen ur marken, med handen framsträckt till hälsning, med ett stort leende i ansiktet, korrekt och välklädd, fräsch och i form. Allô, Ålö!

Allô, Duval. Och tack för i går.

Inte med en min röjer Duval att han kommer ihåg Denise. En flicka, som han själv har skaffat till mig, och som han har finansierat via sekretariatets

representationskonto. Duval är en gentleman rakt igenom, diskret ända ut i fingertopparna.

Han frågar inte ens om jag har sovit gott i natt. Han frågar överhuvudtaget inte om något, han frågar aldrig om något. Och ändå vet han allt.

Kanske har Denise avlagt rapport till honom, han är ju hennes egentlige arbetsgivare.

Tanken gör mig generad. Inte för att jag egentligen skäms över det som hände i natt, men ändå, samvaron med Denise är av privat karaktär för mig, hur likgiltig den än är. Och varför misstänker jag den stackars flickan för att ha avlagt rapport till Duval, det strider mot varje sannolikhet.

Men jag gör det ändå samtidigt som jag hjärtligt trycker Duvals hand. Det är bara en känsla, men den är synnerligen obehaglig.

Varför i hela världen är Duval här ute på flygplatsen? Det kan förstås finnas massor av orsaker, han kanske själv ska resa, eller han kan vara här för att ta emot någon. Så vitt jag kan förstå har Duval i hög grad ansvaret för sekretariatets protokoll, han är ceremonimästaren som ombesörjer att utländska gäster av viss betydelse avsändes och mottages på ett passande sätt.

"Ditt plan går inte förrän om 25 minuter", säger Duval utan att se på avgångstavlan. "Du har massor av tid. En förfriskning i baren? Jag har med mig en vän som du ska träffa."

Duval har avgjort, jag kan inte säga nej, allting är tillrättalagt på förhand. Mitt plan går om 25 minuter, jag ska ha en förfriskning i baren tillsammans med min gode vän Duval och jag ska träffa en av hans andra goda vänner.

Duval pratar på hela vägen till baren, talar, men han säger ingenting. Han har en otrolig förmåga att tala välformulerat, humoristiskt, vinnande, utan att egentligen tala om något särskilt. En konstfullt uppbyggd spindelväv

av ord, som inte stöder sig på något, som bara svävar i luften och vällustigt rinner in i öronen.

Vi styr bort mot en lång man, som sitter på en hög stol. Han är iförd blå kläder: blå byxor, blå hatt, blå rock, skorna är förstås svarta. Han ser på oss när vi närmar oss. Han har hornbågade glasögon.

Duval presenterar oss med detsamma, vi har ju inte så mycket tid.

Herr Ole Simonsen.

Herr Günther Meick.

Vi skakar hand och nickar. Vi är Duvals vänner, Duval är vår vän. Vi är medlemmar i samma internationella klubb.

Duval beställer en öl åt mig, är han tankeläsare? Jag protesterar inte, jag har lust att dricka ölen, mer lust att dricka den, än den jag fick på hotellet, som var både avslagen och ljummen. Det ser ut som om Meick dricker apelsinjuice, men det kan ju tänkas att det är något i, vodka kanske.

Duval underhåller, medan varken Meick eller jag säger någonting. Det är behagligt, jag har inte ett dugg lust att säga någonting, jag är fortfarande tung i huvudet, öm i hela kroppen, mår inte bra. Meick ser ut att vara av den tysta sorten, han har en rakt vinklad käke som verkar bäst ägnad åt att vara stängd.

Duval pratar ända tills jag ska ut till planet.

"Herr Meick ska förresten också till Köpenhamn", säger Duval vänligt. "Med samma plan. Det är första gången han är i Köpenhamn. Vill du se till att han kommer välbehållen till stan?"

Jag ser på honom, men ser ingenting, ingenting utöver ogenomtränglig vänlighet.

"Naturligtvis", säger jag. "Det ska bli mig ett nöje."

Jag har ingen möjlighet att neka till att vara reskamrat med herr Günther Meick, även om jag inte har ett dugg

lust. Jag har lust att sitta för mig själv i planet, småsova, dricka en öl, läsa en dansk tidning. Jag har inte lust att sitta vid sidan om en för mig obekant människa och vara tvungen att föra ett artigt samtal i halvannan timme. Men jag har ingen möjlighet att säga nej. Särskilt inte till Duval, som aldrig säger nej till mig.

Särskilt inte till Duval, som vet allting om mig. Tror jag.

Duval ler strålande och är redan i färd med att ta avsked. Plötsligt är han borta, försvunnen bakom en pelare.

Jag ser på Meick, men han har böjt sig ner för att ta upp sitt handbagage.

Så går vi ut till planet. Sida vid sida. Och jag vet att det finns något hos mannen som jag inte tycker om.

Kapitel

3

Solen steker från en molnfri himmel. Steker är kanske för mycket sagt, det är omkring 12 grader varmt, men klart skiner solen i alla fall, vitt, påträngande. Det vackraste septemberväder man kan föreställa sig. En chock efter vädret i Bryssel, småregn och dimma.

Mitt sovrum vetter mot väster, rakt västerut. Jag behöver sova, åtminstone ett par timmar. Det måste ha något med åldern att göra, jag sover dåligt och med avbrott om natten, om eftermiddagen sover jag däremot som en sten. Och efter den senaste natten behöver jag sträcka ut mig i min egen säng, där mina ryggmuskler är vana vid madrassen.

Ljuset besvärar, även om jag drar för helt, det går inte att stänga ute, det skär sig in både uppevid och vid sidorna. Jag kunde ju lägga mig i Mariannes sovrum i stället, i hennes säng, som är likadan som min egen, två identiska halvor av en dubbelsäng. Samma madrasser, samma duntäcken, samma huvudkuddar.

Men jag har ingen lust att lägga mig i Mariannes säng, att ligga i den. Då dras jag hellre med solljuset och stannar här, inne hos mig själv.

Fredag eftermiddag.

Det är något omoraliskt i att lägga sig och sova en fredag eftermiddag. Det gör man inte i ett driftigt samhälle, man går inte och lägger sig en vardagseftermiddag om man inte är sjuk, det är inte passande. Men desto större är nöjet med att göra det. Och förresten har jag min fulla rätt att göra det, jag är ledig, ska inte till kontoret förrän på

måndag igen. Om jag vill använda min fritid till att sova, så har jag rätt till det.

Mariannes sovrum vetter mot öster, hon tycker om morgonsol. Nu är det kyligt därinne, kyligt och halvmörkt.

Men nej, jag stannar hos mig själv. När man har var sitt sovrum, så är det meningen att man ska respektera egendomen. Oavsett om den andra ägaren inte kommer hem förrän om två dygn.

Två dygn. Det är egentligen lång tid. Härligt lång tid till sitt eget förfogande. Mitt eget förfogande.

Hur länge är det egentligen sedan vi skilde på dubbelsängen och fick var sitt sovrum? Tre år? Nej, det var precis efter Mariannes 40-årsdag, så det är bara gott och väl två år sedan. Jag måste ha varit knappt 46 då.

Anledningen var att jag snarkar.

Och plats har vi ju gott om, lägenheten är på åtta rum. Två sovrum, två arbetsrum, tre vardagsrum och ett gästrum. Nu. Förr hade vi två gästrum.

Det var bra, att vi fann formeln med snarkandet. Då kunde separationen försiggå utan att någon förlorade ansiktet. Snarkande är ju inte någon fundamental oförenlighet i samlivet, det är bara en störning för den icke-snarkande parten, som måste klaras upp på ett praktiskt vis. Sömn och samliv är två skilda ting, och man kan vara lika goda partner, även om man har var sitt sovrum.

Jag tar med mig en kopp te i sängen, citronte med alldeles för mycket socker. Cigaretter. Och torsdagens och fredagens tidningar, fem tidningar per dag, sammanlagt tio. Att läsa dem är ett led i mitt arbete, jag ska ju hålla mig orienterad om vad som skrivs, så jag behöver ha ännu mindre dåligt samvete för att gå till sängs. Jag arbetar ju, jag är den lojale medarbetaren, som använder sin fritid till att komma ifatt inom de områden han ligger efter i.

Jag undrar om Marianne ringer i kväll? Antagligen. När hon kommer tillbaka till hotellet, före banketten. Eller är det först i morgon som det är bankett, lördag? Jag kommer inte ihåg det.

Hon ringer nog när hon får tid.

Att döma av tidningarna har ingenting hänt, medan jag har varit borta. Till och med händelseförloppet i serierna verkar ha stått stilla.

Jag skulle egentligen mycket väl kunna dricka en kopp te till, men jag gitter inte stiga upp och hämta, jag lät tekannen stå ute i köket. Nu vill jag sova. Ställa klockan på fem i eftermiddag och därefter ta ställning till vad resten av den här sönderhackade dagen ska fördrivas med. Det finns massor av mat i frysen, till och med färdiglagade rätter. Och så är det ju TV i kväll om inget annat. Om jag inte bestämmer mig för att gå på bio för en gångs skull, det kunde ju också tänkas.

Jag lägger mig raklång på rygg, glider ner på lakanet, lägger ut armarna vid sidorna, sluter ögonen. Det är gott om plats.

Marianne skulle ha kallat det den fulländade snarkställningen.

Marianne ringer exakt klockan 18. Jag inbillar mig, att jag kan höra på det sättet telefonen ringer, att det är hon och övertygelsen blir inte mindre av att det faktiskt *är* hon.

Jag har duschat och mår mycket bättre. Jag tycker inte att jag har ont i halsen längre, till exempel. Och de två timmarnas sömn i min egen säng har haft en otrolig verkan, inbillning eller ej. Muskelstelheten har i alla fall försvunnit, jag är avslappnad.

Det håller på att bli mörkt, knappt en halv timme till den officiella solnedgången, men jag har inte tänt i rummen. Halvmörkret är behagligt, skärper sinnena, man ser så

mycket som man annars inte lägger märke till och på ett annat sätt.

Jag har tagit på mig underkläder, långkalsonger, morgontofflor. Och badrock. Jag liknar självaste sinnebilden av småborgaren och för tio år sedan kunde jag ha svurit på att jag aldrig någonsin skulle gå klädd så här och till och med trivas, bättre än i något annat.

Men det är tio år sedan, jag är 48 år gammal nu och jag njuter av det. Jag skäms inte ens över det. Åtminstone inte så länge jag är ensam, när ingen kan se mig.

Friheten att låta magen hänga, låta axlarna falla, att rapa och släppa sig och gäspa och snarka och peta näsan. Den enda landvinning som står öppen för den mogne mannen när det gäller uppförandet. Färdig med att vara slank och bredaxlad, rak i ryggen och solbränd. Slippa se ut som något annat än man är.

Men bara hemma, bara inom de privata fyra väggarna. Och med en pirrande känsla av att göra något opassande, något som man inte borde.

Tonårspojken klär ut sig som sin mor, i hennes höfthållare och nylonstrumpor och behå och spetstrosor och känner en pirring av det. Den medelålders mannen klär sig som han kommer ihåg sin far, i långkalsonger, morgontofflor och badrock. Och känner en motsvarande tillfredsställelse.

Ensam, helt privat. Män har också ett privatliv, ja det har vi. Även om vi inte gärna vill erkänna det.

Till och med inför Marianne brukar jag klä mig snyggt och avspänt, sportiga fritidskläder, inte morgontofflor och badrock. Även inför Marianne spelar jag, spelar yngre, spelar utåtriktad.

Marianne ringer exakt klockan 18.

Enda felet med vårt äktenskap är egentligen, att vi har gift oss.

Vi hade det så förträffligt förr, vi passade för varandra. Det kompetenta paret, han: statsvetare, ekonom i fackföreningsrörelsen, bred politisk kontaktyta, aktad och värderad som mannen som alltid kan förklara för arbetarna varför de av nationalekonomiska skäl inte kan få så mycket i lönekuverten som de gärna vill ha - och som deras valda representanter har lovat dem.

Hon: teaterhistoriker, museiintendent, arbetar på en lovande avhandling om Ibsens förhållande till den danska teatern. Och därtill photogénique, närmast vacker, i varje fall med mycket bättre utseende än hennes få kvinnliga kolleger med hår på överläppen, sammanvuxna ögonbryn och vårtor på hakan.

Avhandlingen är antagligen fortfarande lika lovande. I alla fall lika ofärdig.

Ole Simonsen.

Marianne Koch.

Ett vackert par, bildat, välklätt, akademiskt - och ändå i genuin beröring med de breda lagren, arbetarrörelsen, de rätta åsikterna och i synnerhet de rätta människorna i de rätta positionerna. Ett snyggt på-stan-par, i det närmaste idealiskt.

Det var ju också så det började. Omkring ett år efter det att jag hade skilt mig från Ruth. Marianne hade vid den tiden ännu inte haft tid att gifta sig.

Vi möttes på en tillställning hos kulturministern. Naturligtvis. Talade genast bra med varandra, samma sorts humor, samma distanserade engagemang i tidens stora problem, samma förälskelse i oss själva, var för sig.

Det var igenkännandet vi förälskade oss i. Om vi överhuvudtaget förälskade oss. Vi glädde oss i varje fall.

Gladde oss över att finna en lyckad parallell till oss själva av det motsatta könet.

Vi kunde ha blivit goda kontrahenter.

Undrar om vi inte tänkte det båda två? Jovisst gjorde vi det.

Men vi skulle aldrig ha gift oss, det var vårt största misstag. Även om det har visat sig att det går att leva med, till och med behagligt.

Ibland saknar jag Ruth. Vi var båda två så förälskade, förälskade i mig båda två. Marianne har aldrig varit förälskad i mig. Hon har ju sig själv.

Och jag. Med tiden är jag inte ens förälskad i mig själv längre. Även om jag fortfarande hyser varma känslor. Jag håller på att bli trött på mig själv, men bara lite. Kanske känner jag mig själv alltför väl. Det finns ingen förnyelse, inga framsteg, inget okänt, inget att vänta sig.

En gång i tiden var den främsta uppgiften i livet att göra slut på sina toalettbestyr så snart och förnöjt som möjligt. Vidare, vidare. Nu kan man sitta i halva timmar i självgod eftertanke efter det man har presterat. Det är det som är skillnaden.

Ole Simonsen och Marianne Koch. Varför gifte ni er?

För att undvika att gifta oss med några andra. Så enkelt är det. Därför att i vårt samhälle ska man vara gift, för det är inte bra för människan att vara ensam. För att undgå envar karriärhotande misstanke om att ha fel läggning, vara homosexuell. För att äktenskapet mellan Simonsen och Koch var förbundet med många praktiska fördelar för båda parter. Representativt, umgängesmässigt, bostadsmässigt, ekonomiskt.

Det är så *praktiskt* att vara gift.

Marianne har det bra i Helsingfors, det säger hon själv. Hon låter glad, balanserad, ivrig. Det nordiska avtalet

håller på att gå i hamn, det internordiska utbytet av kultur, som med tiden har blivit det enda som finns kvar av samarbetet mellan våra länder. En pretentiös vandringsutställning, en serie föredrag, utdelning av stimulerande stipendier till etablerade personer i den inre kretsen.

Hon berättar för mig att stämningen på konferensen är god. Andan är positiv. Jag har lust att säga till henne, att hon inte behöver avlägga rapport till mig, som om jag vore ministern eller departementschefen, att hon kan säga rent ut, vi *är* ju trots allt gifta. Men jag orkar inte, uppenbarligen använder hon mig som försöksperson för en PM, som hon håller på att utarbeta. Den goda stämningen och den positiva andan, det konstruktiva samarbetet och den enstämmiga välviljan att bygga ut och förbättra.

Hon kan alla orden, Marianne. Precis som jag. Vi, de professionella förhandlarna, resande i problemlösningar.

Utan tvivel har vi lärt något av varandra under de fem år vi har varit gifta. Inte minst formerna, ovanorna, likgiltigheterna.

Och hur har du haft det?

Jo tack, jag har haft det utmärkt, vädret i Bryssel var inte så bra som det är här hemma. Jaså, regnar det i Helsingfors? Och förhandlingarna gick som de skulle, men det dröjer ju länge innan vi kommer till något resultat.

Sover du gott på nätterna? Nej, det frågar vi inte varandra om, vårt samtal handlar bara om den vakna och medvetna delen av tillvaron, arbetet, den konstruktiva samvaron med andra människor.

Jag berättar, att flygturen hem från Bryssel gick smärtfritt och Marianne berättar, att detsamma gällde för hennes resa i torsdags till Helsingfors.

Jamen, är det inte utmärkt.

Vi pratar i sammanlagt fyra minuter. Jag ringer i morgon vid samma tid, säger Marianne, om du gärna vill att jag ska göra det. Jag svarar att hon inte ska använda tiden till det, vi ses ju på söndag och hon har bråttom med sin konferens och kanske ska jag ut i morgon kväll, det finns ingen orsak för oss att talas vid, för så vitt det inte inträffar något särskilt, sjukdom eller förseningar eller andra oväntade händelser.

Kan du ha det så bra så länge, min vän?

Vi säger det båda två, detsamma, i mun på varandra. Kan du ha det så bra så länge, min vän? Men vi förbigår det, det roar oss inte.

Efter det att jag har lagt på telefonen igen, verkar det som om det har blivit mycket mörkare. För mörkt för att vara mysigt i alla fall. Jag tänder överallt, både i rummen, i mitt arbetsrum, i hallen och korridoren och i köket.

Vi skulle aldrig ha gift oss.

I nästan tre år sov vi i samma rum, i dubbelsäng, vid sidan om varandra. I nästan tre år lyckades det. Vi genomförde till och med samlag, även om det var sällan. Byggde upp dem under en halv dag, gick på restaurang, gick på teatern, skaffade oss så många gemensamma minnen för en kväll, att vi kunde genomföra en könsakt utan att samtalet avstannade.

Efteråt sa vi alltid: Vad det var skönt egentligen. Det sa vi båda två, även om jag inte tror att du någonsin fick orgasm. Och jag, det var inte orgasm, det var bara mekanisk utlösning.

Men vi har det ju bra tillsammans, vi fungerar, bråkar aldrig, har ingenting att bråka om. Vi hjälper varandra, stöttar varandra, är lojala, går ut tillsammans och tillsammans hem.

Att få barn har vi inte ens diskuterat. Och nu är det för sent. Tekniskt sett skulle det väl vara möjligt. Marianne är

bara 42. Men mentalt sett är det uteslutet.

Ibland inbillar jag mig att jag saknar barn. Men det är ingen äkta saknad, det är snarare fåfänga, jag har som de flesta en nyfikenhet när det gäller hur min avkomma skulle bli, vilket storartat väsen jag skulle kunna bli far till.

Marianne och barn. Det intresserar henne inte. Hon är vänlig mot dem, men helt oengagerad. Hon är fadder till sin systers två flickor, vi ser dem högst en gång om året, hon känner dem inte och det intresserar henne inte att lära känna dem. Men hon glömmer aldrig att sända dem gåvor till jul och födelsedagar, de står upptagna i hennes felfria lista över människor, som ska visas uppmärksamhet under årets lopp.

Klockan har under tiden blivit 18.30, men jag gitter inte höra nyheterna i radion, som jag alltid brukar göra.

Jag behöver en drink, något starkt. Till sist.

En martini. Det ska jag ha. Torr, två tredjedelar vodka. Det är en så ren drink, tycker jag, smaken är diskret, effekten är bestämd. Inget trams, en martini är den kortaste vägen mellan föresats och mål.

Våra vardagsrum är stora, välmöblerade, funktionella. Alla våra gäster tycker att här är vackert, själv tycker jag att här är en aning opersonligt. Men varför kan jag inte säga. Kanske har det med utnyttjandet av rummen att göra, det att vi aldrig är riktigt hemma här, att vi inte är en familj, bara två människor som bor tillsammans.

Vi tillbringar mer tid i våra arbetsrum än vi gör i vardagsrummen. Där sitter vi för det mesta, när vi har gäster. Eller när vi bara är omklädda, för att vi är på väg någonstans eller just har kommit hem någonstans ifrån. En drink och en pratstund innan vi går ut, en drink och en pratstund efter det att vi har kommit hem.

Åtta rum till två människor. Egentligen är det frosseri.

Martinin ger mig smak för en cigarett. Borde inte röka så mycket, men nu är motivationen att sluta borta, halsen ömmar inte längre, inte alls.

Denise.

Jag kommer ihåg hennes bröst och hennes trekant och hennes ben, men inte hennes ansikte. Överhuvudtaget inte. Inte ens om jag blundar och koncentrerar mig.

Om hon var här just nu, så tror jag att jag skulle kunna.

Jag tar en klunk till av martinin och låter den stanna i munnen en halv minut innan jag sväljer den.

Lampskärmarna har ett tunt dammskikt i samma färg som soffgruppen. Den har kostat en förmögenhet.

Telefonen ringer. Vi har telefonapparater på tre ställen, i mitt arbetsrum, i vardagsrummet vid sidan om där jag sitter och i köket, som ligger ända borta i andra ändan av lägenheten. Jag tar med mig glaset in i det andra rummet, man vet ju aldrig vem det kan vara, hur lång tid det kommer att ta. Jag har inte den minsta lust att tala med någon nu, men man låter ju inte bara telefonen ringa.

Det finns ingen i andra ändan, men förbindelsen är klar. Jo, där finns någon. En person som andas djupt och ryckigt, in ut, in ut.

För syns skull säger jag hallå? ett par gånger med stigande irritation i rösten, men naturligtvis händer ingenting. Andningen fortsätter, stönande och nästan snyftande.

Arma stackare.

Det finns så mycket sådant nuförtiden. Flåsare, stönare, personer som får tillfredsställelse på det viset, genom att ringa upp och antingen säga flasigheter eller ingenting, bara njuter av att ha förbindelse med en annan människa, medan de gör någonting med sig själva. En åhörare, en namnlös individ i andra ändan av en telefonråd.

Marianne har många gånger klagat över den sortens uppringningar. Har det varit speciellt henne de ringt till, därför att de sett hennes foto i tidningen? Eller har det varit uppringningar på måfå, tillfälliga?

Det låter som om väsendet i den andra ändan håller på att bli tillfredsställt, stönandet blir i varje fall mer klagande, mer innerligt, stiger mot ett litet skrik.

Jag lägger på luren och dricker resten av martinin. Jag kan mycket väl dricka en till.

Vad den här lägenheten är orimligt stor.

Jag går ut en runda och luftar huvudet, innan jag äter.